

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

МИ
ПЕТАР I

по милости Божјој и вољи народној
Краљ Србије

ПРОГЛАШУЈЕМО И ОБЈАВЉУЈЕМО СВИМА И СВАКОМЕ, ДА ЈЕ Народна Скупштина, сазвана у први редован сазив за 1. октобар 1906. год. на своме СI редовном састанку државном 23. фебруара 1907. год. РЕШИЛА И ДА СМО МИ ПОТВРДИЛИ И ПОТВРЂУЈЕМО:

ЗАКОН

О
ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА
У ЗАКОНУ

о уредби о наплаћивању механског акциса од 6. јуна 1840. године и измене од 23. јула 1898 године

који гласи:

Тачка 5. Уредбе мења се и има да гласи:

Све механе и кафане у варошима и варошицама, осим оних које су оптерећене општинском трошарином, плаћају општини на име акциса у месечним ратама по 8% а у селима по 6% од годишње механске и кафанске кирије.

Тачка 5. а) Уредбе укида се.

Тачка 6. Уредбе мења се и има да гласи:

Прикривачи вредности закупа казниће се пет пута онолико у корист општинске касе, колико би свега имали платити за целу годину на име

акциса, без обзира на то колико је износила вредност прикривена.

Тачке: 7., 8., 9. и 10. укидају се.

Овај закон ступа у живот кад га Краљ потпише а важиће од 1. јануара 1908. године.

Препоручујемо Нашем Министру финансија да овај закон обнародује, а свима Нашим Министрима, да се о извршењу његовом старају; властима пак заповедамо, да по њему поступају, а свима и свакоме да му се поковавају.

7. марта 1907. год.
у Београду.

ПЕТАР с. р.

(М П.)

Видео и ставио државни печат,
чувар државног печата,
Министар правде,

М. Трифковић с. р.

Председник Министарског Савета,
Министар иностраних дела,
Ник. П. Пашић с. р.

Министар
просвете и црквених послова,
Анд. Николић с. р.

Министар војни,
почасни ађутант Њ. В. Краља,
генерал,

Р. Путник с. р.

Министар финансија,
Д-р Л. Пачу с. р.

Министар
унутрашњих дела,
Стој. М. Протић с. р.

Министар
народне привреде,
К. Стојановић с. р.

Министар грађевина,
Јов. П. Јовановић с. р.

Министар правде,
М. Трифковић с. р.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за члана друге класе Управе вароши Београда Станоја Вељића, начелника друге класе среза белопаланачког;

за начелника треће класе среза нишавског, са платом коју је и до сада имао, Мијаила Мијовића, начелника исте класе среза копаоничког, — по потреби службе;

за секретара треће класе начелства округа топличког Тихомира Миланковића, начелника исте класе среза нишавског, — по потреби службе;

за начелника треће класе среза белопаланачког Јовицу Вукосављевића, полицијског писара прве класе начелства округа нишког.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 19. марта 1907. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је, да се:

Васа Ј. Поповић, полицијски писар прве класе среза зајечарског, и

Михаило Б. Јовановић, полицијски писар прве класе среза лесковачког, на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда, — ставе у пензију, која им по годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 19. марта 1907. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Живко Живковић, секретар треће класе начелства округа топличког, на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 19. марта 1907. г. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Да се до оваког схватања Кривичног Права дође, од значаја су били туђински утицаји. Из раније наведених преговора Дубровчана с краљем Милутином јасно се види утицај са запада, који је долазио из Италије и који је вршен преко Дубровника. У Италији је у XIII и XIV столећу у велико сматрано, да се кривичним делом руши јавни поредак и општи интереси, и да се стога има угрозити и јавном казном, што се у осталом види и из речи дужда млетачког, расправљајући поменути спор, који каже: »као што то заповеда и бојжи и људски закони као што то по свету бива.« — Тако исто је значајан утицај, који је долазио с југа из Византије. Овај се утицај огледа у томе, што Душанов Законик садржи готово исте врсте казни, које предвиђа и *Еклога* у Византији. По овом законнику су главне казне: одсецање главе, спаљивање, вешање; за тим разне друге телесне казне, као одсецање руку, ногу, носа, језика и т. д.⁷⁾ дакле, готово исте казне, које се налазе и у Душановом Законнику. Ове овако нечовечне казне наследили су после и Турци, који су их врло ревнино примењивали за све време њихове владавине у данашњој Србији. Из Синтагме Матије Властара, која је преведена за време цара Душана, види се, да она оцеубиство и детоубиство казни онако исто као што то наређује чл. 96 Душановог Закона, што значи, да је тај члан узет из Синтагме.⁸⁾ Међутим и у Византији у раније време било је кривичних дела, која су сматрана као приватна ствар; то је био случај н. пр. с крађом у самом Јустинијановом праву, по коме је покрадени могао тражити своју ствар на траг и у исто време тражити судом да му оптужени плати вишеструку вредност као приватну казну.⁹⁾

Какав је био Кривични Поступак у старом Српском Праву, не може се с оном тачношћу одговорити као што је то случај н. пр. с Римским или Енглеским Правом. До Душановог Законика има врло мало извора процесне природе, да се из њих никако не може извести, да је било јасне и прете организације судске власти. Ни Душанов Законик није богат с процесним одредбама, али их ипак има толико, да се бар од прилике може видети какав је био поступак тога времена.

Стари Српски Кривични Поступак, онако исто као год и Француски и Германски пре рецепције Римског и нарочито Канонског Права, кретао се у формама Грађанског Поступка. Између Кривичног и Грађанског Поступка није било разлике, а ово неразликовање је последица несхватања јавне природе Кривичног Права. Кривично дело је, као што је поменуто, сматрано као приватна ствар странака, и повређени је због истог управљао свој захтев на накнаду онако исто као што је то био случај и код сваке друге грађанске ствари. Поступак је био чисто оптужни, т. ј. могао се започети само на захтев повређеног, и овај је имао сам да позове кривца на суд, а никако суд то по службеној дужности није чинио. Ово се јасно види из чл. 89. Душановог Законика, који данашњим језиком гласи: *ко позове кривца пред судије, па ипшто га је позвао, седи код куће, ако онај позвани на време дође пред*

судије и ту одстоји колико треба по закону, тиме самим је опроштен сваке одговорности за оно за шта је био позван за то што позивач код куће седи. Тако исто и чл. 56, 61, 66, 175 и 182, који доказују, да је кривицом располагао тужилац а не суд. Изузетно, само за најтежа кривична дела, могао се поступак по законнику почети по службеној дужности. Тако се н. пр. чл. 145, 146, 147 и 148 наређује кнезовима, челницима, господарима села да строго пазе на разбојнике и крадљивце и да их гоне.

Устројство судова по Законнику имало је доста сличности с византијским устројством. Пре Законика административна и судска власт биле су спојене. У име краља су судили жупани, кастелани и кнезови, а праве судије налазиле су се само по западним варошима и у местима у којима су Саси живели.¹⁰⁾ По Законнику, као год и у Византији, врховни је судија цар, који је судио у случајевима предвиђеним у чл. 78, 105 и 181. За овим су постојале *дворске судије*; за тим судије за поједине провинције, које је цар постављао, а без сумње су то била властела или властеличићи; за тим су казнену судску власт имали за извесне ствари и господари или поседници већих добара (чл. 103). Најзад и црква је имала право вршења кривичног правосуђа. Црквени људи судили су се пред игуманом, владиком или митрополитом (чл. 33), а и сами духовници су долазили у надлежност црквених судова. Али српска црква никако није била од оноликог утицаја на Кривични Поступак, од коликог је била римска црква, јер српска црква није била успела да се савим одвоји од световне власти, и да се, као римска, сама снажи и уређује, већ је увек била потчињена и поглавар јој је био владалац. Овако потчињена, црква није могла сама да заснива своју казнену судску власт и да је после све више распростире, него је ову имала само онолико колико јој је владалац био доделио, и отуд њен слаб утицај на поступак. Кривично правосуђе је у Србији стално имало световни карактер. По самом доказном систему познајемо одмах немоћност цркве, јер је и она употребљавала таква доказна средства, која је римска црква одмах избацила, чим је до казнене судске власти била дошла.

Овакав чисто оптужни поступак, према свему реченом, био је доста сличан с поступцима осталих континенталних држава средњег века пре рецепције туђинских права, јер смо и тамо нашли да се Кривични Поступак кретао у границама Грађанског Поступка. Па и доказни систем Српског Кривичног Поступка био је сличан доказном систему старог Француског и Немачког Поступка, а различан од онога, који смо нашли у Римском и Канонском Праву. Разлика се ова састоји у томе, што се доказом у Српском Кривичном Поступку није тражила материјална истина, као што је то случај у Римском и Канонском Праву, већ само формална. Доказно право је било у главном *Формалистичко*. Формализам се огледао у томе, што се доказом није ишло на то, да се пред суд изнесе сва грађа, из које би овај могао добити материјалну истину, него је у највише случајева имао да пази на то, да ли је онај, који пружа доказ, задовољи форму, коју закон тражи. Према овоме су и доказна средства била формалистичке природе. Али поред чисто формалистичких доказних средстава налазе се, наравно у мањој мери, и поједини рационални докази, као што су н. пр. сведоци. Из даљег излагања видеће се, да су рационална доказна средства познијег порекла, јер она потискују она ирационална и долазе на њихово место.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

⁷⁾ *Zachariae v. Lingenthal, Geschichte des griechisch — römischen Rechts* 330 — 331.⁸⁾ *Ст. Новиковић, Душанов Законик* (1898) 203.⁹⁾ *Zachariae v. Lingenthal, Geschichte des griechisch — römischen Rechts* 339.¹⁰⁾ *C. Jiriček, Archiv* 22 (1900) 176 и даље.

О П Ш Т И Н А

(НАСТАВАК)

Овако организована општина, остала је у животу скоро 26 година.

Промене, које су се за то време догодиле у њеном уређењу незнатне су.

Тако, у самом Устројенију учињене су у главном измене у томе, што је уредбом од 20. децембра 1841. г. ВМ 1170,¹⁾ узета од општине београдске надлежност чисто полицијске власти, коју је она дотле имала по чл. 1. Устројенија, и пренесена на нарочито управитељство, а уредбом од 3. априла 1862. године ВМ 435. наређено, да се општинарима (одборницима) бирају и заменици, одређујући уједно њихова права и дужности.

У уредби пак, о избору кметова, знатније су измене у томе, што су примљени предлози Преображењске Скупштине, по којима се понова нагласила потреба да избори кметова буду слободни и без утицаја среских начелника, али и да обављање ових, по указаној потреби, врше непосредно начелници окружни, а не сам Министар, као што је дотле чињено, и што је уредбом од 30. маја 1845. год. ВМ 664, поништено раније објашњење Министра правде, да кметови улазе у ред осталих судија, којима се за кривице личне и учињене у службеној дужности, није могло судити од стране редовних судова без претходног одобрења, те су, од тога времена, непосредно оптуживани окружним судовима.

За све време трајања овога уређења, општине су и саме осећале, да им је главнији задатак административно-управних јединица, те су због тога и поклањале много већу пажњу делегираним пословима од стране државе, него својим чисто самоуправним.

Вршећи судску власт у извесним границама, а чисто полицијску у најширим размерама, оне су давале задовољавајуће резултате и на једном и на другом пољу, јер су за грађанске спорове издизале улогу „*примирихелних*“ судова изнад свега, и насланајући се на здрав разум и обичаје, судиле право и савесно, те је, тако, број спорова онога времена, био сведен на најмању меру, ма да су имовински одношаји били несређени; а схватајући, опет, потребу безбедности потпуно правилно, и благодарећи повољним социјалним приликама, одржавале ред и мир, те су и кривична дела сведена такође на минимум.

Успеси на самоуправном пољу много су, као што рекосмо, слабији. Која подигнута судница, црква или школа, једва да су казивале, да општина има још и друге задатке сем оних, што их врши за рачун државе.

Изузетак од тога чињен је са подизањем механа, које су као нека заједничка потреба истицане на прво место.

Међутим, мора се признати, да је један основни принцип самоуправни, ипак одржан и појачана свест о његовој потреби.

Мислимо овде на право избора општинских часника.

Јер, и ако су нам Скупштине, одржане у овом периоду од 26 година, пружале и такве доказе, да се то право у читавим окрузима није ценило, и да се тражило да кметове поставља и смењује сама власт, ипак је већина народа била расположена, да то право задржи само за себе, па да га чак и прошири.

У таквоме расположењу народном, затекле су га и прилике од шездесетих година.

Идеје о слободи народа у опште, о потреби Устава и самоуправне општине, нису више биле стране чак и народима

на Балкану, и њихова интелигенција већ је кроз штампу истицала потребу тих установа.

Та тежња истицана је и у нас, од једнога реда млађих људи, и кроз незнатну нашу штампу онога времена и иначе, те се, нешто под утицајем таквих захтева, нешто и по сопственој иницијативи представника народних, већ почело помишљати на преуређење општине.

Колико нам је познато, већ у 1862. години приступило се у Министарству Унутрашњих Дела сређивању материјала за израду закона о општинама, који би обухватио све оно, што је ранијим уређењима било пропуштено, или се показало као недовољно.

Тај материјал прибиран је од полицијских власти у онолико, колико се хтело да новом закону буде извор у истинским народним потребама и да он буде израз његових жеља и погледа, али је једновремено постојала и та тежња, да се њиме створи општина, чије би уређење одговарало ондашњим уређењима других земаља.

У то име изаслат је један од наших онда угледних правника, да та уређења проучи на страни, на лицу места.

Није нам моментално при руци ни прибрани материјал преко наших власти, ни извештај поменутога изасланика, али судећи по пројекту закона о општинама, који је поднесен Госпођинској Народној Скупштини, држаној 1864. године, и који је она на своме IX састанку од 27. августа и усвојила у главном, тражећи измену само неких чланова, уређење наших општина било је компилација уређења извесних, сада уједињених државица немачких, с погледом на француску општину.

У недоумици и сама, да ли је овај пројекат добар, и да ли су њиме обухваћене све потребе и одређене дужности једне добро уређене општине, влада је поменути пројекат подвргла новој ревизији.

Прерађен у неколико у самоме Министарству Унутрашњих Дела, он је писмом ондашњег Министра г. Н. Христића, од 20. септембра 1865. год. ПМ 6785, послат Државном Савету, као другом законодавном фактору, на оцену.

Ценећи сву важност закона, који је имао да заснује нов живот општине и преуреди је тако, да она буде једна здрава основица државна, Савет је одредио нарочиту комисију за преглед његов, у коју су ушли: Гаја Јеремић, Д. Црнобарац, Ф. Христић и С. Петровић, саветници.²⁾

Тако састављена комисија, ушла је у оцену овога пројекта свом збиљом, коју је сама ствар изискивала, и чинећи и знатне и оправдане приговоре самоме пројекту, тражила измену извесних његових одредаба.

Нарочито се истиче одвојено мишљење Ф. Христића, који је систематски и са познавањем и наших прилика и потреба једне општине, износио погледе противне онима, који су пројектом оличени.

На сваки начин, за ширу је јавност од интереса да се ти погледи публикују, али како се треба држати у излагању извеснога реда, ми ћемо прво изнети поменуто писмо Министра унутрашњих дела, г. Николе Христића, упућено Савету, у коме се износе побуде, које су и њега и владу определиле да приступи изради новог закона о општинама.

У њему су ближе обележени и узроци, зашто је извесна законска одредба редигована овако или онако; чему управо она има да послужи и шта се од ње има да очекује.

(наставиће се)

Димитрије С. Калајић.

¹⁾ Зб. 2. стр. 116.²⁾ Акта Држ. Савета Бр. 119/66. год. у Државном Архиву.

НОВЧАНЕ КАЗНЕ

по железничко-полицијском закону

Министарство унутрашњих дела 24. маја 1900. године под П№ 9595. издало је распис, који је доцније штампан и у »Полицијском Зборнику« на страни 472., и који овде у целини исписујемо:

»Господин министар грађевина писмом од 19. овог месеца бр. 8414. доставио је господину министру унутрашњих дела, како се полицијске власти не придржавају расписа издатих им од стране господина министра унутрашњих дела од 1. новембра 1891. ПБр. 17068; од 24. марта 1895. ПБр. 6299. и 23. јула пр. године ПБр. 16968, којима је расписима наређено поред осталог и то: да се сви железничко-полицијски иступи брзо и кратко извршују, и новац од казне добивени шиле благајници дирекције железничке са назначењем: од кога је, по којој пресуди и кога дана казна наплаћена; те се често пута дешава да осуде застаревају, а тако исто дешава се, да се наплаћена казна не шаље благајници дирекције, већ министарству финансија, што је противно поменутих расписима издатим томе начелству.*

С тога се препоручује томе начелству да омах изда наредбу подручним му полицијским властима, те да се у будуће поменутих расписа строго и у свему придржавају а нарочито да иступе брзо и кратко извршују а новац шаљу благајници дирекције.

За сваки случај неизвршења наредба предвиђених расписима одговорни чиновник биће строго кажњен.*

Онај део овога расписа, који говори да се новац добивен од казне за железнички иступ шаље благајници железничке дирекције, незаконит је и према томе не сме бити примењиван.

Право да кривца за учињену кривицу, па и за железнички иступ, казни има искључиво држава и по општем казненом закону (§. 27.) све новчане казне наплаћују се у корист државне касе. Кад су код нас подигнуте железнице донесен је и железничко-полицијски закон, који говори о кривицама учињеним на железници и о казнама за те кривице. У томе закону нигде није казано у чију ће се корист изрицати новчане казне предвиђене у чл. 62. тога закона, али по томе, што се новчане казне по општем казненом закону, ако није законом другачије наређено, изричу и наплаћују у корист државе, излази сасвим јасно да се и казне изречене по железничко-полицијском закону изричу само у корист државне касе и да се њој по наплати имају предавати.

Расписи који су претходили наведеном правилно су упућивали полицијске власти и препоручивали да се само новац, који се од кривца досуди и наплати као накнада за учињену штету, јер се накнада и досуђује и предаје оштећеном, шаље благајници железничке дирекције, а не главној државној благајни. Али рас-

писом, који смо навели, учињена је пометња. У њему се констатује да је ранијим расписима наређивано да се новчана казна досуђена по железничким иступима шаље благајни железничке дирекције, па се то наређење и овим расписом поштравало. Погрешност констатације и наређења потпуно се утврђује ако се прочитају ранији расписи на које се овај позива као и железничко-полицијски закон, јер у њима нигде не пише да се и новчана казна шаље благајници дирекције.

Погрешност није примећена ни доцније него је наведени распис оштампан и у »Полицијском Зборнику« који поред осталог има задатак да полицијске чиновнике упути на правилно примењивање закона, а у регистру тога зборника на страни 1446. под насловом »железнице« изрично се вели »Распис министра унутрашњих дела од 7. јуна 1898. године П№ 12470, да се и казне за железничке иступе шаљу дирекцији« и ако у самој томе распису (стр. 468.) стоји да се »новац наплаћен од кривца за овакве штете« шаље благајници железничке дирекције; дакле, не и казне.

Многе полицијске власти које имају да извиђају и суде железничко-полицијске иступе и дан дањи поступају па погрешном наређењу расписа № 9595. и новчане казне изричу приликом осуде у корист благајне железничке дирекције, па наплаћене њој и шаљу, а она их, разуме се, прима и уводи као свој приход.

Надамо се да ће се после овога радити правилно, онако како је прописано законом.

Душ. Николић

ПОЛИЦИЈА

од
Едмунда Вернацкиа.

(СВРШЕТАК)

II. Правне форме полицијске делатности. Прегледамо ли сада правне форме полицијске делатности, то можемо њих пет разликовати: полицијску уредбу, полицијску наредбу, полицијску дозволу, полицијску казну и полицијску принуду. Полицијска је уредба апстрактна норма, која потиче од полицијских власти. Напротив полицијска је наредба заповест или забрана једне полицијске власти у индивидуалном случају. Поред тога се у једном великом броју случајева, који су у осталом раније још чешћи били, показала потреба да се руковођењу полиције повере и такви поступци, који по себи не треба да буду опасни, али ипак под извесним околностима то могу бити. Ово бива кад се такви поступци генерално забране, али се при том полицијској власти да овлашћење, да их под извесним претпоставкама и контролом може допустити. Ове претпоставке и контрола одређују се за тим, више или мање подробно, нарочитим нормама. Једна таква општа забрана може се у већини држава само законом или на основу закона изрећи, али и право да се од забране учини изузетак потребно

је да се у закону оснива, пошто би иначе полицијска власт имала права, да од поштовања закона поједина лица ослобођава. Према томе дозвола је онда нарочита врста полицијске наредбе, и њена правна функција састоји се у томе, да успостави природну слободу делања, која би постојала, да није закона о забрани њеној.

По себи се разуме, да се полицијска делатност не може ограничити само на заповедање, забрањивање и дозвољавање. К томе мора приступити могућност изнудити намеравани резултат. Принуда се може састојати у полицијској казни и у непосредној примени силе. Право да се ова сила употреби лежи у природи полиције, док је у погледу полицијске казне врло спорно, да ли полицији треба признати право на кажњавање. На сваки начин да је полицијска казна различна од »праве« или »криминалне« казне, али је она ипак »казна,« коју по данашњим појмовима треба да припређују само закони, а да је изричу само непристрасни судови. Сходно овој мисли постављен је у Енглеској одавно, а за тим у време револуције у Француској и на другим местима принцип, да се само у законима сме изрећи апстрактно припређивање казном ради осигурања полицијских циљева. Закон тада или везује, као што бива у криминалном праву, забрану са припређивањем казне (ко то и то учини биће кажњен и т. д.), или се само ограничава на ово последње, а полицијским властима оставља, да опасну радњу уредбом забрани. Припређивање казне тада је условно, оно само тада дејствује, ако уз ову дође полицијска уредба. Такав закон назива се по примеру Биндингову »бланкет - закон,« установа о чијој су користности мишљења врло подељена. У већини држава очувале су полицијске власти пространа овлашћења, која су оне примиле из времена полицијске државе, када законодавна и извршна власт нису биле раздвојене. У овим државама имају полицијске власти право, да саме издају у форми апстрактних норма казнену припређивања, а такве се нормe називају полицијске казнене уредбе. Међу тим тада су полицијске власти везане при томе не само за законска овлашћења, већ и за друге различите ограде, пошто закон може одредити врсте казни и максимум казне. У оба система узети су за вршење полицијског казног правосуђа судијски елементи. У Енглеској тиме, што је изрицање полицијске казне поверено примиретелним судијама, у Белгији и у другим државама тиме, што су за то овлашћени обични судови. Тачно узевши тиме престаје да постоји појам полицијске казне и она постаје део обичне судијске делатности. Али у већини држава није се тако далеко отишло, једно из обзира угодности — да се у постојећем стању што је могуће мање мења — а друго да се не би слабила моћ полицијских власти, а и због тога да се не би судови тиме деморализирали, што би морали ставити казнено правосуђе у службу административних обзира целесходности. Али за то је казнено правосуђе полицијских власти већином стављено под судијску или квази-

* Распис је упућен Управи града Београда и начелствима округа који су поред железничке пруге.

судијску контролу. И то на разне начине. Негде је полицијско казнено правосуђе, као у Француској, бар додељено нарочитом поступању оних „Contentieux administratifs,“ пошто Француска све данас одбија директно утицање независних судија, сматрајући то као повреду принципа о „подели власти.“ Негде пак и тако, да се изрицање полицијских казни још с почетка пренело на „административне судове.“ У неким државама признато је странкама право жалбе редовном суду, али ограничавајући, по негде, делатност судова само на испитивање законитости. Суд тада може полицијску осуду истина поништити, али је не може преиначити. По правилу може при том суд испитати законитост наредбе, која је претходила осуди, као и евентуално законитост полицијске уредбе или полицијске казнене уредбе, па њихову примену одбити због незаконитости.

Најзад долази у обзир од полиције употребљавана *принуда*. И ова принуда има своје форме: „изнуђавање накнаде,“ при чему се стање, које власт тежи да успостави, успоставља од стране саме власти — ако је то погодно — о трошку дотичне странке; за тим „егзекутивна казна,“ која кажњавањем посредно резултат изнуђава и која подлежи сличним нормама као и полицијска казна, с којом се често и идентификује; најзад и „директна принуда“ непосредном употребом силе. Покаже ли се ово последње као безуспешно или непримењиво, онда наступа примена других сила, нарочито употреба оружане силе, ради чега се — ако сила полиције није довољна — узима војска у помоћ. Наравно да се овлашћење на употребу таквих принудних средстава мора основати на законима. Све су државе по француском угледу створиле у циљу употребе оружане полицијске силе нарочито спрењени и војнички организовани егзекутивни персонал (жандармерију). Често је пак сличан егзекутивни персонал уведен у већим општинама и другим комуналним телима ради вршења локалне полиције. Стварањем овога егзекутивнога персонала тако је јако усавршена организација полиције у 19. веку, да је с обзиром на безуспешност отпора фактичка примена силе велика реткост, те је у 19. веку свуда отпало „право на отпор против угњетавања“, које је још у првим француским уставима било признато као „природно човечје право,“ пошто се сада сматра да се он не може довести у склад са редом у држави. И у овоме лежи значајна противност средњовековној држави, у којој је такво индивидуално право отпора (бар у принципу) увек било признавано.

III. *Организација полицијских власти.* Што се тиче организације полицијских власти, она чини на континенту део ресора министарства „унутрашњих“ послова, а њено вршење лежи већином у рукама државних чиновника. Свуда се пак показала потреба, да се извесне области полицијске делатности повере самоуправним телима, и то општинама, а са већом или мањом самосталношћу. Овде су у

питању такве опасности, које се у првом реду тичу општина, и такве превентивне мере, које општински органи и о трошку општина могу примењивати. На тај начин постаје појам „локалне полиције“ у супротности према „државној полицији.“ У прву долази на пр. пијачна, друмска, пољска полиција и т. сл., у последњу полиција штампе, удружења, збојева, полиција ради чувања војничких интереса, као и већином цела судска полиција. У Енглеској и осталим државама енглеске расе обратан је био ток развића: нормално и првобитно јесте локална полиција.

IV. *Општи карактер полицијског права садашњости и поглед на будућност.* У целини посматрајући разликује се полицијско право садашњости од тога из осамнаестог века нарочито у томе, што полицијско право садашњости хоће да буде систем заштитних средстава *појединаца према полицији*. У детаљима може овај систем потребовати још доста поправака, али циљ његов постоји, и много је од тога свуда постигнуто. А не може се довољно нагласити, да за цео овај систем, без кога се не може замислити „модерна“ држава, без којег нема никакве политичке образованости, имамо да захвалимо *енглеском народу*. Међу тим излази на видик у последњим годинама сасвим друго гледиште, чији је извор у сазнању, да је онај систем и *сувише једнострано удешен за интересе имућних класа*, а да интересе сиротних класа никако не штити истом брижљивошћу, и ако баш за ове класе *формално* подједнако поступање у истини значи *заоставање*. Јер опасности, које прете сиротнима, чине ове у опште релативно много слабијим, него имућне, шта више према многим опасностима они су потпуно немоћни. Ми увиђамо данас врло добро да је претпоставка о подједнакој мери „сопствене снаге“ свију, која иначе лежи и у основи либерализма, била фиктивна, и да је она код многих почивала на извесном претераном оптимизму, а код многих пак несумњиво на тежњи, да се сиротна класа исцрпи без сметњи од стране државе у томе. Што се ова наука преживела, то је светско-историјска заслуга времена, у коме живимо. Ми данас појмимо, да држава мора заштићавати сиротињу у много већој мери но што бива са имућнима. Ово сазнање изазвало је значајну допуну и измену полицијских закона и уредаба, што је у *свима* државама према ступњу њихове културе већ отпочело, и што ће се још дуго у двадесетом веку продужавати.

Искуства, која смо могли прибрати из социјалних борби деветнаестог столећа, уче нас при овоме, како се мало има користи само од издавања закона, ако се њихово извођење не повери погодним лицима и ако се, сем тога, оно брижљиво не контролише. У периоди либерализма задовољавале су се државе и сувише често издавањем полицијских заштитних закона. Главна погрешка досадашњег полицијског права лежи у томе, што је оно створило истина и сувише пространа заштитна средства против претране делат-

ности полицијских власти, али готово никаква против *неделања и немарности* полиције, услед чега нарочито сиротне класе народне пате. Друга половина протеклог столећа одликује се на против стварањем нарочитих звања, чији је задатак специјално контролисање извођења социјално-политичких закона. Та су звања т. зв. „инспекторати“ (фабрични, занатлијски и трговински, рударски, санитетски, за станове), а с тим стоји у вези ванредни значај, који од тада статистика добија. Али ове су се новотарије већ показале као недовољне. Чим држава појми, да интереси сиротних класа нису никако интереси некога „унутрашњег непријатеља,“ већ исто тако *њени сопствени*, као и они имућних грађана — а то ће се свуда у брзо десити — одмах се појављује потреба даљих модификација полицијског права, чији се почеци очигледно свуда показују. Ако ми ове почетке тачно схватамо, то онда постоји намера да се сиротнијој класи призна *иницијатива* у погледу издавања норма, које су за њену заштиту потребне, за тим *контролисање* њиховог извођења и учешћа у *суђењу*. Слободне организације пролетаријата, које су се образовале по неопходном укидању забрана удруживања (коалиције), без сумње су позване да буду носиоци ових права, као што већ у привредном односу постоји тежња, да се оне споје са државним организмом (посредовање при набављању рада, колективни уговори о раду, осигурање). Јер средство, које је либерални систем измислио за осигурање правних добара појединаца, т. ј. мало час карактерисано полицијско право, показало се у социјалним борбама 19-ог столећа без дејства по заштиту сиротних класа исто онако, као „подела власти,“ која је по сновима Монтекијевим требала да осигура „политичку слободу“ *свакога*. Садашњост почиње да на место ових „власти“ ставља две нове, а зацело ће се и Монтекије наћи, који ће у погодном моменту изнаћи за нове потребе zgodну реч. Само ова реч неће изражавати „поделу“ ових власти, о којој се већ природа ствари најбрижљивије стара, већ њихово сједињење у интересу целине.

Д-р Д. Аранђеловић.

ПОУКЕ И УПУТИ

За расправу питања о старалачкој награди, за чување узабрањених ствари, искључиво је надлежна полицијска власт.

Начелник среза трстеничког решењем својим од 16. новембра 1901. год. № 16258, на основу § 466. б. грађ. суд. пост. определио је Васи Ј. шлосеру из Трстеника старалачку награду за чување узабрањене покретности Ђорђа Г. там.

По жалбама староца Васе, решење је ово одобрило начелство окр. крушевачког решењем својим од 1. децембра 1901. год. № 12540. и Министар Унутр. Дела решењем својим од 12. јануара 1902. г. П. № 737.

Противу решења Министровог старалаца се Васе жалио Државном Савету наводећи, да полицијска власт није узела у правилну оцену његово тражење, да му се исплати кирија по 14 дин. месечно за дућан, који је морао нарочито узети за смештај узабраних ствари.

Државни Савет нашао је, да је према § 466. б. грађ. суд. пост. полицијској власти остављено, како има да поступи у одмеравању награде староцу. Према том законском пропису, полицијска је власт расправила питање о награди старалачкој, зато у овом случају, питање, које жалилац жалбом својом покреће, не спада у област административних спорова, за које је према чл. 48. пословника надлежан Државни Савет.

С тога је Државни Савет одлуком својом од 14 маја 1902. год. Бр. 1738. одбацио жалбу као ненадлежној власти поднесу.

Један случај правилно примењеног прописа § 298. грађанског закона од стране полицијске власти.

Иван К., из Петковице, док је био у задружном односу са својим оцем Павлом, извршио је трампу земљишта са Милошем М., из Петковице, и то тако: да њему Милош уступи његово земљиште у „Преком брду,“ и уз то да му да прида 180 дин. у новцу за његово — Иваново — земљиште звано у „Врбовцу.“

О овој трампи издао је Иван утрмпљачу Милошу писмено — квити, потврђено влашћу. Овим писменом Иван је дозволио Милошу, да се за обезбеду трампе и датог прида, може условно убаштинити код суда, на дато му имање у трампу, што је овај и учинио 30. децембра 1895. године № 14764.

На неколико дана раније пре ове трампе, а то је 22. децембра 1895. год., трамплјач Иван задужио је горњу утрмпљену земљу зв. „Врбовац,“ Томи М., из Петковице, са сумом од 1200 дин., и за обезбеду овог дуга одобрио интабулацију, а земљу му по издатом писмену — признаници, влашћу потврђеном 22. децембра 1895. год. № 16021, дао на уживање, место плаћања интереса до уговорног рока за исплату, а и доцније, ако дуг не би исплатио.

Признаница ова интабулисана је код суда 22. фебруара 1896. год. № 2950, по одобрењу оца Ивановог — Павла.

Трамплјач Иван у времену извршене трампе са Милошем био је у неоделитом стању са својим оцем покојним Павлом, о чему је издао писмену изјаву свом повериоцу Томи, и потврдио је полицијском влашћу 9. октобра 1897. год. № 12688.

Начелник среза мачванског решењем својим од 12. јуна 1901. год. № 7666, које је одобрило и начелство окр. подринског, наредио је Томи да земљу у „Врбовцу“ уступи у својину Пантелији, сину пок. Милоша, као утрмпљачу са Иваном бившим сопствеником, а да се особеним парничним путем обрати суду противу Ивана за накнаду штете, што му је дао у реум земљу, која је путем трампе раније уступљена Пантелијином оцу пок. Милошу.

Министар унутрашњих дела решењем својим од 12. фебруара 1902. год. ПЖ 3342. одобрио је решење начелства, наводећи да је исто умесно с тога, што је Пантелија, односно његов покојни отац Милош држао спорну земљу по праву трампе, за обезбеду чега је 18. маја 1895. год. стављено и условно убаштињење по интабулационим књигама првостепеног шабачког суда.

Противу овог решења Министровог, поверилац Тома изјавио је жалбу Државном Савету, и у њој навео да решење Министрово не одговара закону с тога, што трампа, коју је Иван извршио са пок. Милошем, не вреди, јер је Иван у то време био неодељен од свог оца и за ту трампу није имао његово одобрење; међутим Иван је извршио задужење спорног имања њему раније са знањем и одобрењем оца, те је с тога он и јачи у праву да ужива спорну земљу, док му се дуг не исплати. С тога није требало њега упућивати на парницу да своје право доказује, већ противну страну, која му то право спори.

Државни Савет, расмотривши акта овог предмета, нашао је: да је решење Министрово засновано на правилној примени § 298. грађанског закона, јер је трамплјач Милош условним убаштињењем, које је извршено код суда пре извршеног интабулационог имања за дуг жалиоцев, раније постао сопственик утрмпљене земље, па је према томе он, односно његов син Пантелија, јачи у праву на спорну земљу.

С тога је Државни Савет одлуком својом од 6. септембра 1902. год. № 6002. одбацио жалбу као неумесну.

Пресуде полицијских власти, донесене на основу § 24. грађанског судског поступка, не подлеже расматрању Државног Савета.

Пресудом начелника среза ражањског од 8. децембра 1906. године № 12935., а на основу § 24. грађанског судског поступка, кажњен је са 15 динара председник општине рујинске, Крста Радојевић, што по наредби средске власти није у остављеном року извршио пресуде суда општине ражањске од 30. јула 1901. год. Бр. 605., којом је С. Анђелковић, из Рујиништа, осуђен да плати Милосаву Појићу, из Мозгова 45 динара.

Противу ове пресуде осуђени председник Крста изјавио је жалбу Државном Савету, наводећи, да поменуто пресуду није могао извршити с тога што осуђени Анђелковић нема ни покретног ни непокретног имања, из кога би се пресуда могла извршити.

Државни Савет нашао је: да пресуде, донесене на основу § 24. грађанског судског поступка, не подлеже његовом расматрању, те је, на основу чл. 25. свога пословника, одбацио жалбу као ненадлежној власти поднесу.

Одлука Државног Савета од 27. фебруара 1907. године № 1105. М. В.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Суд општине лучке, актом својим од 5. фебруара ове год. Бр. 180, пита:

„У закону о шумама ни једним чланом није опредељено, да општински судови имају право извиђати и судити о горосечи и шумским кривицама ма о коликој вредности, нити о томе што има у кривичном судском поступку.“

Према томе не зна се надлежност општинских судова у овоме погледу, и зато се моли уредништво, да изволи дати своје обавештење о томе, како се општински судови имају управљати у поменути случајевима.“

— На ово питање одговарамо:

Кад општински суд у своме питању тврди: да закон о шумама нигде не говори о праву општинских судова на извиђање кривица о горосечи и другим шумским кривицама, онда он пружа доказе да закон о шумама није прочитао ни један од његових часника.

Није прочитао, видимо, јер да је то учинио, онда би из чл. 126. зак. о шумама видео своју надлежност.

Ово питање, у осталом, казује и то, да органи општински не читају ни објашњења, која се дају преко овога листа, јер је баш о овом питању говорено и на дугачко и на широко у бр. 27. од прошле године на страни 231. под III. поводом сличног питања општине криво-речке.

Кад већ раније није учињено што треба, онда сада треба прочитати и закон о шумама и поменуто објашњење, па ће се тада знати и надлежност и право општинских судова у овоме погледу.

II.

Суд општине драгобраћске у срезу гружанском актом својим од 2. фебруара ове год. Бр. 195, пита:

1. „По § 6. грађ. суд. пост. а у вези са § 335. грађанског закона, општински су судови надлежни да суде пољске службености.“

Да ли је, по томе, општински суд надлежан да суди о пољским службеностима и преко државног имања, кад је оно у атару оне општине где је спор, или је за тај спор надлежан Првостепени Суд по § 27. т. в. грађанског суд. поступка.

2. Долази ли кривица онога, што је туђег пса намерно убио у туђем имању под одредбу III части крив. закона као иступ, и по коме се § истога закона кажњава?“

— На ово питање одговарамо:

1. По правилу, постављеном у т. в. § 27. грађ. суд. пост. кад год је у питању државна имовина, надлежност суђења прелази на државне судове, па су они надлежни и за расправу питања о службеностима преко државног имања; и

2. Истина, наш кривични закон нема нарочиту одредбу, која би одређивала ка-

яну за оне, који намерно убију стоку или коју другу домаћу животињу, те се редовно, по начелу постављеном у § 2. кривичнога закона узимало, да дотични не може бити осуђен за кривицу, кад ова није предвиђена законом, него се увек тражи само накнада штете за убијену стоку или животињу путем грађанскога спора.

Такви спорови нису ретки код нашега сеоског становништва, и судска пракса бележи многе такве случајеве, расправљене као обични грађански спорови.

Међутим, ми држимо, да би овде могло бити и кривичне одговорности.

Јер, кад § 375. т. 7. казни убијање и осакање стоке, затечене у штети, а пси се, међутим, по т. 8. истог зак. наређења увршћује у животиње штеточине, онда тим пре треба казнити убијање животиње кад није у штети.

Могао би се, наравно, чинити приговор тај, да тач. 7. § 375. везује казну само за тај услов, да је стока затечена у штети, али се такав приговор не би могао разумно бранити, тим пре, што се по тач. 1. истога законског прописа казни свака повреда приватнога добра, у који се ред може убројати и стока, кад већ наш грађански закон нема специјалан термин за разликовање, него и ову гура у ствари.

У осталом, може се покушати са применом § 375. па ће се бар тако понова код судова расправити ово питање, а у неку руку бити и повод за потребну законску измену у овоме правцу.

III.

Суд општине изворске, актом својим од 2. фебруара ове год. пита:

„Пресудом овога суда од 1904. год. осуђен је један грађанин да плати друге 117 динара на име накнаде штете и трошкова за убоденог коња.

Осуђен је изјавио благовремено жалбу на ову пресуду, и општински је суд, како жалбу тако и пресуду са актима послао првостепеном суду на разматрање.

Ова акта примљена су у сврљишкој поштанској станици, као што се из експедиционе књиге види, али по извешћу првостепеног Књажевачког суда, она тамо нису приспела, нити се трагањем могло утврдити како их је нестало.

Тужилац, коме је тражбина досуђена, има оверен препис пресуде, и он тражи да се ова пресуда изврши.

Суд моли уредништво за објашњење: може ли суд приступити извршењу ове пресуде по поднетом овереном препису од осуђеног, кад је оригинал загубљен или не може, и ако не може, од кога општењени може тражити накнаду?“

— На ово питање одговарамо:

Не може и не сме суд приступити извршењу наплате по поднетом овереном препису, јер се из питања види, да та пресуда није постала извршном, пошто суд није донео своју одлуку по изјављеној жалби, услед нестанка акта.

Све што сада треба учинити то је, да се од туженог узме накнадна жалба, па признавајући јој право благовремености,

пошље првостепеном суду на разматрање са овереним преписом пресуде.

На тај начин пружиће се могућност суда да каже: да ли је пресуда тога суда законита или не, и тек после може бити речи о њеном извршењу.

IV.

Суд општине бољановачке, актом својим од 13. јануара ове год. Бр. 31. пита: да ли вреди осуда школског одбора, изречена над ђачким родитељима, кад ови последњи нису у опште саслушани и позвани да се бране у смислу чл. 11. Устава земаљског.

— На ово питање нећемо да одговарамо због тога, што је на истоветан захтев општине вранићке дато обавештење у бр. 25 „Полицијског Гласника“ за годину 1905., па то поновљено и у бр. 3. од ове године.

Нека општински часници прате обавештења, која се дају, па неће имати потребе да постављају овако излишна питања, која стварају посао и њима и уредништву.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

Т Р А Ж Е С Е

Андреју Бужина и Јохана Вилхелма — Кунумана, руске војне бегунце тражи начелство округа тимочког, актом Бр. 2123. Обраћа се пажња свима властима а и приватнима ако би што знали о овим бегунцима да о томе известе поменуто начелство.

Димитрија Јовановића, бив. финансијског стражара, тражи начелник среза мачванског, актом Бр. 12629/905. Пронађеног треба сровести поменутом начелнику.

Миодраг, син Михаила Мићића, бив. полицијског писара, утекао је пре три месеца из дома „Сиротне деце“ и до сада се ништа о њему није сазнало. Миодраг је стар 14—15 година, у лицу плав, омален. Моле се све власти а и приватни, да ако би што знали о Миодрагу, о томе известе кварт савамалски с позивом на акт Бр. 3287.

П О Т Е Р Е

Стаменко Милетић, земљоделац из Д. Видове, 22. ов. м-ца око 4—5 сати изјутра заклао је Смиљу жену Никодија Милетића, онд. и по извршењу дела побегло. Стаменко је стар 25 година, средњег раста, црномањаст, црних бркова, дугих образа; од одела имао је на себи: куповну антерију, црну преклапачу од шајка, која је на прсима извезена гајтаном са уметком од црвене чохе, панталоне, на глави шубару а на ногама опанке. Кад иде погури се. Нека га све полицијске и општинске власти живо потраже, и пронађеног стражарно сроведу начел-

нику среза цараћинског с позивом на депешу Бр. 5473.!

Милован Радовановић „Дола“, земљод. из Првене Јабукве, извршио је опасну крађу Сретену Петровићу, онд. и по извршењу дела побегло. Милован је у лицу пун, малих црних бркова, у сукненом оделу, на глави има шубару а на ногама опанке. Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима да Милована потраже и у случају проналаска стражарно га сроведу начелнику среза тамнавског с позивом на депешу Бр. 3034.

Петар Ивковић, који је био на издржавању код Јездимира Миладиновића, земљод. из Петнице, побегло је ноћу између 19. и 20. ов. м-ца од Јездимира и са собом је одвео једну Јездимирову јуницу, матору 3 год. даке мургасте, рогова повијених у напред, без роваша. Нека све полицијске и општинске власти живо потраже крадљивца и крадену јуницу и у случају проналаска о томе известе начелника среза тринавског с позивом на акт Бр. 2702.

Велимир Радовић, земљод. из Жежевце, среза пожешког, побегло је ноћу између 17. и 18. ов. м-ца из притвора начелника среза пожешког, где је био под истрагом због опасне крађе. Велимир је стар 28 година, средњег раста, сувоњав, црномањаст, малих црних бркова, мале на шици браде, једног предњег зуба нема; од одела има на себи: гуњ, црне војничке панталоне, на глави шајкачу а на ногама опанке. Нека га све полицијске и општинске власти потраже и у случају проналаска стражарно сроведу поменутом начелнику с позивом на депешу Бр. 3880.

Станимир Петровић, абација из Марковца, решењем смедеревског првостепеног суда стављен је у притвор и под истрагу због опасне крађе, али је по извршењу дела одмах отуарао од куће. Станимир је стар 40 година, омален, дежмекаст, у лицу смеђ, малих риђих бркова. Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима да га потраже и у случају проналаска стражарно сроведу поменутом суду с позивом на акт Бр. 8662.

Непознати крадљивци ноћу између 20. и 21. ов. м-ца обили су катапац на дућану Мијаила Живковића, трг. из Ниша и однели, разбивши чекмеце: 200 динара у разној монети, један српски полу-наполеон, једну круну, из једне фијоке 30 динара у двонарцима, једну кутију цигарета од 30 динара, једну кутију цигарета од 25 динара, пола кутије цигарета од 25 дин. и 40 кутија дувана од 0-50 дин. Нека све полицијске и општинске власти потраже крадљивце и крадене ствари и у случају проналаска о томе известе начелство округа нишког с позивом на депешу Бр. 6564.

Непознати крадљивци ноћу између 4. и 5. ов. м-ца провалили су зид на дућану Косте Величковића, бакалина из Ниша, и из дућана украли: 300 паклића српског дувана од 0-20 пр. дин., 2 кутије цигарета турског дувана 1 врсте од 25 динара, 1 кило бајиновца од 25 динара, 1 кило турског дувана у кутијама од 0-80 пр. дин., 1 кутију томпус цигарета, 1 кило цигарета с писком, пола килограма цигарета с првеним писком, 1 килограм бурмута, 2 кутије цигарета од 1 динар, 2 кутије цигарета од 1-20 дин., 4 кутије цигарета од 0-70 пр. дин., 20 кгрм. кафе, 30 кгрм. биринча, 10 кгрм. лебабија, 10 кгрм. шећера, 15 кгрм. масти. Нека све полицијске и општинске вла-

сти живо потраже крадљивце и крадене ствари и у случају проналаска о томе известе начелство округа нишког с позивом на акт Бр. 5032.

Крађе стоке. Ноћу између 13. и 14. ов. м-ца непознати крадљивци украли су из затвореног воћњака Благоја Лазића, земљоделца из Вољавче пет комада свиња, од којих су три пераста. Денеша начелника среза беличког Бр. 555.

Ноћу између 17. и 18. ов. м-ца непознати допови разбили су катанац на кошари Јона Илића, земљод. из Рткова, и украли шест брава оваца и један пдуг. Денеша начелника среза кључког Бр. 2856.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове покрађе.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

8. тек. месеца допутовало је брзим возом из Софије ово лице, и то првом класом. Овдашњој железничкој полицији учинило се то лице сумњиво, јер је у оделу радничком путовало првом класом.

Оно је изјавило да се зове Димо Георгијев — Куцаров и да путује у Будим-Пешту. На ово име имао је и уредан пасош, само што се лични опис у пасошу није слагао са њим, што је дало повода комесаровом помоћнику г. Андоновићу да га с воза скине и од пута задржи док се не утврди његова идентичност.

Он је и на протоколу изјавио да се зове Димо Георгијев — Куцаров, да је родом из Драганова у Бугарској и да путује у Пешту да ради банштованлук.

Када је над њим извршен претрес при њему је нађено: 162 наполеондора, 70 рубаља у злату, 20 марака у злату и нешто ситнице у бугарском новцу, свега 3478 дин. За овај новац казао је да је његов и да га је зарадио у своме селу и у Румунији. Првом класом путује, навео је, што се боји да му у нижим класама ко не дигне новац.

Приликом потписивања протокола он се у забуни заборави и напише као своје име Марин, но чим је то написао тргао се и испустио перо.

По том је изјавио да он није Димо Георгијев — Куцаров већ **Марин Громов**, родом из Драганова, да пасош није његов, већ његовога сељака Диме Куцарова, јер њему нису, вели, хтели дати пасош без велике кауције.

По овоме свему видело се да ће се овде имати посла са каквим злочинцем, тим пре што је г. Мрвићу, комесару нудио знатан део при њему нађеног новца само да га пусти, те је због путовања са лажном исправом и обмане власти кажњен са 20 дана затвора, а за то време упућено је питање бугарским властима о овом лицу.

И овдашња Бугарска Дипломатска Агенција и Столично Градоначелство у Софији известили су Управу града Београда, да ће ухапшено лице бити заиста Марин Громов, из Драганова, кога бугарске власти траже због убиства и похаре Николе Штирекова из истога села.

Међутим један од коцкара у Управином затвору, који је дуго живео по Бугарској, тврди

да је он Србин по пореклу и да се зове „**Тома Петровић**“, звани „Српчето“, опасан допов и обијач каса.

Док се не утврди несумњива идентичност овог лица и не донесе решење о његовој екстрадицији Громов ће остати у затвору Управе

У осталом он је и интелигентнији од већине других његових колега. Учитељски је син, а учио је и две гимназије и живео неко време у Београду.

Родом је из Крушевца. „Гором“ га зову због слабих очију, којима ноћу ништа не види

града Београда. Ако би ко о њему што више знао, моли се да то саопшти Управи с позивом на акт Бр. 10583.

Један од цивилних жандарма београдске полиције ухватио је 16. тек. месеца на „Три Кључа“ у Београду **Милутина Милошевића**, званог „Бору“, коцкара.

као кокош, те дању само и врши операције и врло добро запази и најмању кесу.

Иде по вапарима и пазарним данима, а „оперише“ и по возовима.

Ако је где учинио какво казнимо дело треба известити Управу града Београда, где се он сада налази.

Ж. Л.

Долазио је из Обреновца и тек што је ступио у Београд нагазио је на једног „њушкала“, који га је привео полицији, у којој је добио своју меру — тридесет дана затвора.

Милутин је од старијих кесароша, претурно је тридесет трећу годину и важи као један од вештијих и препреденијих људи његова фаха. То документује и то, што никад није судски осуђиван, увек је умео да избегне судску кривичну одговорност.

НАЗНАЊЕ

Комплети „Полицијског Гласника“ за 1905. и 1906. год. могу се добити у предништву по цену од 20 динара за једну годину, у елегантном тврдом повезу. Новац треба слати благајни Министарства Унутр. Дела.